

Bryssel den 7.03.2011
C/2011/1345

Herr talman,

kommissionen vill tacka riksdagen för utlåtandet om kommissionens förslag {KOM(2010)368} om insättningsgarantisystem. Kommissionen noterar till att riksdagen anser att delar av förslaget inte överensstämmer med subsidiaritetsprincipen. Som svar på utlåtandet och som ett led i den politiska dialogen mellan kommissionen och nationella parlament skulle kommissionen vilja göra följande kommentarer:

Först av allt bör noteras att det bara är EU som kan vidta åtgärder som säkerställer att banker verksamma i mer än en medlemsstat omfattas av liknade garantisystemkrav för insättningar och av likvärdiga konkurrensförutsättningar samt att obefogade fullgörandekostnader undviks vid gränsöverskridande verksamhet, vilket i sin tur främjar ytterligare integration av den inre marknaden. Inom flera områden (t.ex. täckningsnivå, utbetalning och finansiering) kan medlemsstaterna inte uppnå detta mål på egen hand, eftersom det innebär att många olika regler i de nationella rättssystemen måste harmoniseras. Detta har konstaterats i skälen till direktiv 1994/19/EEG och direktiv 2009/14/EG om ändring av direktiv 1994/19/EEG.

Behovet av en gemensam åtgärd på EU-nivå avseende insättningsgarantisystemen tydliggjordes under krisen, med tanke på de panikartade uttagningarna i en medlemsstat och att flera banker och garantisystemet gick omkull i en av de EES-stater som deltar i den inre marknaden.

Enligt direktiv 2009/14/EG, som antogs efter investeringsbanken Lehman Brothers konkurs 2008, behövs en grundlig revidering av direktivet om insättningsgarantisystem, bl.a. när det gäller finansieringen av systemen. Kommissionen har följaktligen föreslagit ett tillvägagångssätt i fyra steg för att nå detta mål inom ett årtionde: För det första bör en betydande del av medlen vara förhandsfinansierade, för det andra bör, vid behov, ytterligare extra finansiering göras tillgänglig. För det tredje bör en facilitet för lån mellan systemen införas, och för det fjärde bör alternativa finansieringssätt undersökas. En facilitet för lån mellan systemen skulle minska behovet av tillgripa skattebetalarnas pengar för att kunna ersätta insättarnas medel.

En ömsesidig lånefacilitet mellan system i olika medlemsstater är till sin natur sådan att den bara kan inrättas med hjälp av ett EU-initiativ. Alternativen – bilaterala överenskommelser mellan systemen eller en frivillig lånefacilitet – skulle inte nå upp till målet på ett lika effektivt sätt, eftersom man då vore nödsakad att ingå ett otal avtal mellan 40 system i 27

medlemsstater. Dessutom skulle en frivillig mekanism inte automatiskt vara tillförlitlig om den skulle behövas.

Nuvarande förslag om en ömsesidig lånefacilitet mellan systemen förhindrar i all synnerhet moralisk risk. Det skapar inte några incitament för systemen att enbart förlita sig på lånefaciliteten i stället för att vederbörligen se till att ha de medel som är nödvändiga. Det högsta belopp som kan lånas är likvärdigt med den extra finansieringen från bankerna och motsvarar bara 20 % av det totala finansieringsbeloppet.

Slutligen innehåller förslaget flera viktiga skyddsanordningar som undviker den moraliska risken. För det första är villkoren för att mobilisera lånefaciliteten strikta och tydligt definierade. För det andra kan ett system som fortfarande håller på att återbetala sitt lån inte låna igen, detta för att undvika att ett system tömmer de övriga på likviditet. För det tredje löper lånen på högst fem år till en på förhand fastställd räntesats. Kommissionen vidhåller följaktligen sin åsikt att förslaget iakttar subsidiaritetsprincipen och hoppas att ovanstående kommentarer besvarar de huvudfrågor och farhågor som tas upp i riksdagens yttrande.

Högaktningsfullt

